

The Hounds of Penballow Hall. The Hidden Staircase

Respect pentru oameni și cărți!

Holly Webb

Copyright text © 2018 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2018 Jason Cockcroft

Copyright fotografie autoare © 2018 Nigel Bird

Toate drepturile rezervate

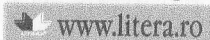
Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Aventuri la conacul Penballow

Scara ascunsă

Holly Webb

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trășculescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Justina Bandol

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Aventuri la conacul Penballow. Scara ascunsă /

Holly Webb; trad.: Gabriela Trășculescu – București:

Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4245-5

I. Webb, Holly

II. Trășculescu, Gabriela (trad.)

82-93-34=135.1

778.534.6;

AVENTURI la CONACUL PENHALLOW

SCARA ASCUNSĂ

HOLLY WEBB

Ilustrații de JASON COCKCROFT

Traducere de Gabriela Trășculescu

București

2019

Libris
Respectăm dreptul oamenilor și cărții

Pentru William

1

Ultima zi de vacanță

-**S**-ar putea chiar să-ți placă la școală, șopti Rex, și Polly se înfioră când mustățile de pe botul lui sărmos îi gădilară urechile. Să ai copii adevărați cu care să stai de vorbă, în loc de câini și de fantome.

- Hei! murmură William, întorcându-se pe burtă ca să privească în apa întunecată.

Magnus își ridică o clipă de pe labe capul uriaș și scoase un furnăit dezaprobator, ca și când ar fi vrut să spună că el e o companie mai bună decât orice *copil*.

- Îmi *place* să stau de vorbă cu tine, spuse Polly oftând.

William se născuse cu o sută de ani înaintea ei, însă, deși fantomă, era vorbăreț și amuzant – când se hotăra să-și facă apariția. Polly știa că oricui i s-ar fi părut ciudat, dar, de când se mutase cu mama ei la conacul Penhallow, fantoma lui William, un băiețel care trăise cândva în uriașa clădire, și spiritele câinilor care sălășluiau în statuile de acolo îi deveniseră cei mai buni prieteni.

– Știu că peste câteva săptămâni va fi OK, după ce n-am să mai fiu eleva cea nouă. Dar tot trebuie să trec de prima zi.

Polly se cutremură și mai luă o mână zdravănă de alge. Încerca să curețe pârâiașul îngust din vechea grădină chinezească, pentru ca apa să curgă cum trebuie prin iazul cu nuferi.

Îi plăcea grădina chinezească, cu vechea ei pagodă șubredă și cu pâlcurile șușotitoare de bambus. O descoperise cu câteva săptămâni în urmă, când făcuse cunoștință cu cățelușa pechinez care trăia în Salonul Roșu, într-o

SCARA ASCUNSĂ

statuie de porțelan de pe polița șemineului. Și lui Li-Mei îi plăcea grădina chinezească – îi amintea de Sarah, multiubita ei stăpână. Ar fi fost nemaipomenit să vadă grădina din nou curățată și pusă la punct, iar Stephen, grădinarul-șef, se arătase încântat când Polly îi propusese s-o lase pe ea s-o aranjeze un pic. Își dorea ca, până la urmă, să deschidă vizitatorilor toate grădinile de la Penhallow. Deocamdată însă, Polly se bucura că le aparțineau doar ei, lui William și câinilor. Era atâta liniște!

– Școala e foarte importantă, rosti pe un ton ceremonios Rex, și Polly se întoarse să privească încruntată în ochii lui negri.

– N-ai de unde să știi! punctă ea. Tu n-ai fost niciodată la școală, Rex!

– Mie mi-a plăcut la școală, declară William.

În cea mai mare parte. Mai puțin faptul că nu-l puteam lua pe Magnus cu mine. Stând pe mal, își dezmoții oasele și se uită spre cer. După ce m-am întors acasă de la școala-internat, obișnuiam să explorez cu el toate împrejurimile – parcul, pădurea, totul. Simțeam că trebuie să le văd, să mă asigur că sunt reale...

Polly încuviință dând din cap. Cel puțin ea avea să poată veni acasă de la școală în fiecare după-amiază. Încă de când era chiar mai mic decât ea, William fusese trimis la o școală cu internat. Polly citise cărți despre asemenea școli, dar nu-și putea imagina să meargă de-adevăratelea într-un astfel de loc. Nici măcar vreo petrecere secretă la miezul nopții n-ar fi convins-o să plece departe de casă atâta timp.

Lăsă algele pe mal și-și șterse mâinile murdare de pantalonii scurți. Apoi se așeză lângă Rex să se odihnească.

Acasă. Penhallow era acum acasă pentru ea. Nu locuia aici decât de la începutul vacanței de vară, dar deja se simțea atașată de acest loc. Îi plăcea vechiul conac, iar de câini pur și simplu se îndrăgostise.

La Penhallow, câinii nu plecau niciodată. Dormeau în statui, în picturi, în sculpturile din lemnul vechi al balustradelor. Prima oară când îl trezise pe Rex, Polly abia se mutase, și știa că sunt și alți câini ascunși prin casă, și alte povești de aflat. Uneori se plimba fără țință prin camere, uitându-se cum câinii îi întorceau privirea din portretele de pe pereți, și se întreba care dintre ei va fi următorul care se va trezi.

Poate că Rex și ceilalți aveau dreptate, poate că școala nu avea să fie chiar atât de rea. Nu că fosta școală i-ar fi plăcut prea mult. Totul mersese bine până să moară tatăl ei, dar după aceea nimic nu mai fusese ca înainte. Avea senzația că toată lumea umblă în vârful picioarelor în jurul ei, că i se acordă o atenție exagerată și că se vorbește în șoaptă despre ea.

Îi displăceau profund lucrurile astea, chiar dacă, în adâncul sufletului, știa că prietenii și profesorii nu încearcă decât s-o ajute.

– Crezi c-o să trebuiască să zic ceva despre tata? șopti ea atât de încet, încât William și Magnus se văzură nevoiți să se aplece mai aproape ca s-o audă.

Polly presupusese că fantomele, fiind moarte, se pricepeau destul de bine să înțeleagă ce simt oamenii care au pierdut pe cineva, dar se părea că nu e chiar așa.

– Ăăă, păi, tu ai vrea? o întrebă William stânjenit, și Magnus își culcă urechile pe spate.

– Nu!

– N-ai putea atunci să nu pomenești nimic de el? întrebă William ridicând din umeri.

Polly dădu ochii peste cap.

– Și dacă mă-ntreabă cineva?

– Hm! Îi dai una.

Polly se întoarse cu fața spre el și îl privi lung.

– Tu așa ai face?

– Probabil. Le-aș zice mai întâi să tacă din gură și abia după aceea i-aș lovi, dacă nu s-ar opri.

– Credeam c-ai fost la o școală scumpă, de copii deștepți, zise Polly. Dac-aș lovi pe cineva, probabil c-aș fi exmatriculată. *Plus* că m-ar lovi înapoi. La ce mi-ar folosi?

– Poate te-ar face să te simți mai bine. Habar n-am. Încerc doar să te ajut.

Polly trase adânc aer în piept.

– Îmi pare rău, murmură ea. Sunt doar... panicată.

– E-n regulă, spuse William oftând. Atunci poate nu le da una. Nu cred c-o să te întrebe cineva ceva. Și, dacă se întâmplă, n-ai putea spune pur și simplu că n-ai tată?

Polly își înghiți nodul din gât și ridică din umeri.

– Dar am, șopti. Doar că nu mai e aici.

Rex se apropie de ea, i se lipi de spate și își lăsă botul pe umărul ei, învelind-o în blana lui cenușiu-aurie. Suflarea lui îi încălzi obrazul, și

Polly se întoarce spre el, cuprinzându-l cu brațele.

Îl îmbrățișa adesea, dar niciodată nu mai simțise, ca acum, că el îi întoarce gestul.

– N-am vrut să spun în felul ăsta, murmură William.

Magnus se uita supărat la el, după cum observă Polly când ridică privirea. Uriașul ogar cenușiu tocmai îl îmbrâncise cu botul, ca să-l facă să se ridice în picioare și să-și ceară scuze. Ceea ce era ciudat, pentru că, în mod normal, Magnus îi sărea în apărare.

– Știi, îi spuse Polly lui William. Probabil o să încerc pur și simplu să nu pomenesc nimic despre el. Scoase un suspin lung. Of, bine! Ureeză-mi noroc...!

– Restul clasei are nevoie de asta, nu tu, mormăi William.

Polly dădu ochii peste cap.

– Știi că ești o fantomă, dar pun pariu că te pot împinge în iazul cu nuferi.

– Toată lumea, atenție la mine! Ea este Polly. Domnișoara Roberts privi în jos spre ea și-i zâmbi, iar Polly examinează podeaua. A venit de la o școală din Londra, continuă profesoara. Am zis bine, nu?

– Da...

– Și cred că era o școală cu mult mai mare decât a noastră, așa-i? Noi aici avem o clasă mixtă de-a cincea cu a șasea. Bănuiesc că doamna Jones ți-a spus deja.

Polly încuviință dând din cap. Cu o săptămână în urmă, ea și mama ei avuseseră un fel de interviu cu directoarea, care le explicase că școala e prea mică pentru a avea clase separate pentru fiecare grupă de vârstă.

– Sunt sigură c-o să te adaptezi repede, spuse domnișoara Roberts și o bătu ușor pe umăr. Cred c-o să te așezăm aici. O să se ocupe de tine Lucy și Marta, nu-i așa, fetelor?

O îndrumă pe Polly către un scaun liber, și Polly se așază recunoscătoare. I se părea ciudat să găsească aceleași mese cu tăblie de plastic și aceeași tablă electronică de scris ca în fosta ei școală, când, din afară, clădirea arăta atât de veche.

– Bună! șopti fata de lângă ea, după care cea de pe partea opusă a mesei adăugă:

– Bună, Polly!

Vocea ei i se păru lui Polly vag familiară, așa că înălță capul. Era fata pe care o întâlnește când fusese cu mama să-și cumpere uniformă –

SCARA ASCUNSĂ

hanoracul roșu pe care-l purta acum. Deci aceea era Lucy – își aminti că așa o strigase mama ei –, iar cea de alături, cu părul blond-deschis drept și lucios, trebuia să fie Martha. Care îi zâmbea entuziasmată și părea destul de prietenoasă. Inima lui Polly își mai încetini ritmul nebunesc, și ea reuși să schițeze, drept răspuns, un zâmbet.

Făcu un efort să se uite iar la Lucy și să-i zâmbească, dar aceasta abia dacă-i aruncă o privire. Polly își aminti că păruse vorbăreață când o întâlnise în magazinul de unde-și cumpărase uniforma.

Încercă să asculte explicațiile învățătoarei despre materia din acel trimestru, despre mama unui elev care urma să vină să le predea franceza și despre zilele când aveau orele de sport, dar totul părea să-i treacă pe lângă urechi. Se holba la teancul de cărți cu probleme pe care-l primise și se întreba dacă ar fi putut să treacă de toate orele fără să spună nimic.